

Ljubljana, 07. 02. 2018.

ODPRTO PISMO KULTURE, PROSVETE IN DRŽAVNIH ORGANOV NA PREDVEČER KULTURNEGA PRAZNIKA

Zgroženi smo in hkrati prijetno presenečeni, kako se v naši državi odvijajo sodni in drugi postopki. Konec prejšnjega tedna smo prejeli javno pismo Maje Megla, nekdanje novinarko Dela. Bila je ena mnogih, ki je vložila tožbo zaradi nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz »poslovnega razloga«. Pri tem ni ravnala kot nakazuje njen priimek, marveč nasprotno – na trnovo pot se je podala junaško in na njej vztrajala, uspelo ji je nemogoče: na sodišču je izbojevala izgubljeno bitko in hkrati dobila prijazno ponudbo bivšega delodajalca, ki si je čudežno premislil in je po par letih trmastega sprehajanja na okopih čez noč postal radodaren.

To bi bil res čudež, če ne bi bila perverzija. Delodajalec je namreč pred vsemi, še preden je bila sodba višjega sodišča odpremljena strankam, izvedel za zanj neugoden izid. Maji in drugim delavcem v postopku je na lepem pričel ponujati denarno poravnavo in marsikdo jo je presenečen sprejel. Toda Maja je pravočasno spregledala, o(b)stala pokončna ter – ne prvič – delodajalcu rekla NE!

Ta primer ni osamljen, za marsikoga je tudi nepomemben. Za nas, ki spremljamo trd boj delavcev za svoje naravne pravice, katere oblast s pomočjo nekaterih delodajalcev (ki si takšnega poimenovanja sploh ne zaslužijo) na vsakem koraku lupi, reže, pasira, pa je nedvomen dokaz, da je treba v boju in uporih vztrajati.

Ravno tako ta primer ni vzrok našega pisma. Je pa definitivno povod: Majina dolgotrajna in psihično izjemno naporna vojna z delodajalcem in sodnimi mlini na veter se bo slej ko prej uspešno končala – koliko pa je sporov, ki jih brezimni po krivici izgubljajo in ne prejmejo zadoščenja?! Koliko je tistih, ki zaradi neodzivnosti oblasti in drugih institucij doživljajo osebne tragedije?! Koliko je vseh borcev za vsakdanji kruh, ki na robu obupa izgorevajo tudi za vas, oblastniki vseh sort in barv, ki ste izvoljeni iz ljudi in takoj po izvolitvi postanete odtujeni od ljudi?!

Znova in spet opozarjamo na tisoč-in-enkrat preizkušeno modrost, vklesano v spomenik, posvečen 992 borcem in žrtvam fašističnega nasilja v občini Domžale ter delovnim zmagam:

**»Smrt je manjše zlo kakor suženjstvo!
Kdo upa v boju, vztraja v uporih!
Kdor vztraja – zmaga!«**

Majin in še koga zgled bi moral biti vzor organom pregona, celotnemu slovenskemu pravosodju, vladi, NAM VSEM! Vsi smo dolžni upati, vztrajati, se ne vdajati! Vsi smo dolžni skrbeti za pravo in prav! Vsi smo dolžni ohranjati in spodbujati kulturo in srčno kulturo!

Sodniki in drugi oblastniki, delodajalci in vsi, ki spoštujete sočloveka – spodnji poziv ni namenjen vam.

Sodniki in drugi oblastniki, delodajalci in vsi, ki zviška gledate na ljudstvo, vam pa: POZOR!!! Ne zatirajte malega človeka, da on ne bo zatrl vas. Ne ponižujte kulture, da ona ne bo ponižala vas. Nasploh ne počnite ničesar, česar ne želite, da bi mi počeli vam!

Le malo vam jedila, bratje, hranim,
branili smo se dolgo brez podpore,
kdor hoče se podati, mu ne branim;

kdor hoče vas dočakat temne zore,
neproste dni živet nočém enake,
ne branim mu, al jutra čakati more.

S seboj povabim druge vas junake,
vas, katerih rama se ukloníti noče;
temna je noč, in stresa grom oblake;

sovražnik se podal bo v svoje kočé,
le majhen prostor je tje do gošave;
to noč nam jo doseči je mogoče.

Narveč sveta otrokam sliši Slave,
tje bomo najdlji pot, kjer nje sinovi
si prosti vóljo vero in postave.

(Fr. Prešeren, Uvod h Krstu pri Savici)

Ana Jakopič
sekretarka VIR in SDOS

Mitja Šuštar
predsednik Gloše

Frančišek Verk
predsednik SDOS

